

POWER

Pilegrimstreffet 2019

s. 4

Organ for Holy Riders MC - Nr 2 - 2019 - Årgang 35

Lage Dynobenk -
hvor vanskelig kan det være?
s. 14

Holy Riders Ung
s. 18

- På veien for Jesus -

Nå er det en ny æra for medlemsbladet vårt, Power. Etter mange år med en ansatt redaktør, som har hatt kontroll på reportasjer, bilder, layout, deadlines, trykking og utsendelse, så er det nå en gruppe som har tatt på seg dette ansvaret, og som igjen ønsker å bruke medlemmene mer aktivt i det å lage Power.

Først vil jeg takke Anne Skaiå og de som stod sammen med henne, for å ha laget et fantastisk medlemsblad for oss i veldig mange år. Nå har Anne fått ny jobb, og jeg ønsker henne lykke til videre, og jeg vet at de menneskene hun treffer, vil bli velsignet gjennom den hun er.

Som det ble bestemt på årsmøtet i Molde, så er det en liten gruppe, nå bestående av Leif Lia HR avd. Trøndelag, og Jørn Stampe Hansen fra Sentralstyret, som tar ballen videre, sammen med en god gjeng frivillige skribenter.

Denne gangen har jeg hatt mange tanker om hva som jeg ønsket å skrive i spalten min. Og jeg har bedt og grublet mye på det. Det har blitt skrevet mange sider, som jeg har måtte skrote, og jeg er glad for at vi er i dataalderen og ikke sitter med skrivemaskin, for da hadde det vært mye papir som hadde gått i søpla.

POWER

Nr. 2/2019

Bladet du holder i hendene nå, har blitt til med bidrag fra mange medlemmer i Holy Riders. På vegne av alle i Holy Riders vil vi takke alle som har bidratt:

Redaksjonsråd (og tekst)

Jørn Stampe Hansen, Sentralstyret/avd. Vestfold, ansvarlig redaktør
Leif Lia, avd. Trøndelag

Tekst (og foto)

Arne Rønjom, avd. Telemark
Arvid Aasgard, avd. Nordhordland
Dag Martin Østevold, avd. Nordhordland
Einar Haagensli, avd. Trøndelag
Frode J. Klippen, Sentralstyret/avd. Sydvest
Halvard Bergsholm, avd. Sydvest
Jørgen Kveldstad, avd. Nordhordland
Karl Lohne, Sentralstyret/avd. Vestfold
Lars Mjølhus, avd. Trøndelag
Peter Grün McCarthy, avd. Østfold
President Harald Vatne
Tidligere redaktør Anne Skaiå

Foto

Rune Enstad, Grethe Rønjom, Rita Kveldstad, Tore Knudsen, Magnar Angelskår, Trude W. Haagensli, Robert Solem, Svein 'Birki' Birkeland, Franz Houler, Kathleen McCarthy, Tellev Lia.

INNHold

Presidentens hjerte <i>Harald</i>	3
Pilegrimstreffet 2019 <i>Leif Lia</i>	4
Møt Karsten <i>Lars Mjølhus</i>	6
Andakt <i>Dag Martin Østevold</i>	7
Rampestreken <i>Einar Haagensli</i>	8
Andakt <i>Frode Jess Klippen</i>	11
Turn or Burn 2019 <i>Karl Lohne</i>	12
Dag Arne Saltnes <i>Leif Lia</i>	13
Hjemmesnekra dynobenk <i>Hallvard Bergsholm</i>	14
EMC Rally i England <i>Karl Lohne</i>	17
Den yngre garde <i>Arvid Aasgard</i>	18
Junituren <i>Arne Rønjom</i>	20
Reiseskildring fra Dolomittene <i>Jørgen Kveldstad</i>	24

Tilgivelse

Ordet tilgivelse er et ord som jeg har tygd på i mange år.

Hva er tilgivelse?

Jeg har lyst å si litt om hva jeg har «lært» om dette gjennom livet. Jeg har vært sammen med mennesker som ikke er kristne, der det har vært snakk om hva gjør vi med vonde ting i livet, som er blitt påført oss.

Jeg kan nok til tider være frimodig i mine uttalelser om livets valg, siden jeg vet at det som Gud har for mennesker, er den beste måten å leve et «helt» liv. Jeg var på et foredrag for ikke så lenge siden, der det var en psykolog som snakket om traumer som mennesket opplever, og en del av de som var på dette foredraget, var mennesker som har opplevd mye vondt opp igjennom oppveksten.

Dette var ikke i kristen regi. Da foredraget var ferdig, ble det åpnet for spørsmål og kommentarer, og praten gikk.

Jeg har selv erfart at det å tilgi mennesker som har såret deg, er befriende, men det skal også sies at det er vanskelig.

Og med bakgrunn i Bibelen og min egen erfaring, spurte jeg psykologen om dette med tilgivelse, og om de hadde noe erfaring med dette?

Da skal jeg si at jeg fikk en ganske kraftig tilbakemelding av psykologen og noen av de som var med og arrangerte foredraget, om at dette med tilgivelse ikke var noe som ble brukt, og synes å huske at det ble sagt at 'det var jo som et nytt traume', hvis en måtte tilgi de som hadde gjort vonde ting.

Jeg skjønnte jo fort at her hadde vi to forskjellige syn på tilgivelse, så jeg lot vær å si noe mer i denne settingen.

Noen måneder senere hadde vi besøk av ei venninne av Anita som ikke er en kristen, og vi snakket om noen av de vanskelige tingene i livet og hvordan takle dette. I en bisetning så kom jeg til å nevne hva jeg hadde sagt på dette foredraget for en liten stund siden. Da sa hun at hun også var der, og hadde reagert på mitt spørsmål om det å tilgi, kunne gi et bedre liv.

Spørsmålet hun sa til meg var: «Hvorfor skal jeg tilgi noen som har gjort meg vondt? Og så skal alt liksom være greit?!»

Jeg snakket med henne om hva Bibelen sier om tilgivelse. Gjennom denne praten så fikk hun en annen tanke på hva tilgivelse er i fra et kristent perspektiv.

Mange av de som vi møter i mc-miljøet har store og dype sår, som er påført av andre mennesker.

Jeg vil dele hva jeg mener tilgivelse er i Bibelen, slik at vi kan ta det med oss inn til de menneskene som sliter med vonde ting som har skjedd. Kanskje trenger noen av dere som leser dette, å tilgi noe som har skjedd?

- Først og fremst, så er min påstand at det å tilgi, ikke er å glemme det som har skjedd. Dette er viktig å få med seg. «Tilgi og glemme» er ikke et sitat fra Bibelen. Det er én ting å være varsom, og noe annet å hate og bære nag.

Fjerner tilgivelse smerte? Reverserer det de tingene som har skjedd? Betyr det at personen som gjorde urett ikke trenger å ta ansvar for hans eller hennes handlinger? Nei, men vi settes fri fra hatefulle og bitre tanker, og den byrden som det er. Tilgivelse er ikke bare for dem som vi tilgir, men for vår egen

skyld, slik at vi ikke trenger å leve med byrden.

- Det at vi tilgir noen, betyr ikke at det de har gjort er godttatt, og det betyr på ingen måte at det er «greit». Tillit er ikke innbakt i tilgivelse, og å glemme det er heller ikke obligatorisk.

- Min erfaring er at det å tilgi kan være vanskelig.

- Men jeg har erfart at det å tilgi, er å få et bedre liv selv, og det er det geniale med tilgivelsen som Bibelen prater om.

- Tilgivelse er et valg vi mennesker har. Bibelen snakker om at Gud har tilgitt oss. Når vi ber Gud om tilgivelse i Fadervår, skal vi i neste setning også «tilgi våre skyldnere».

Men som sagt så er det å tilgi, ikke det samme som å glemme, eller late som alt er som før. Nei, det er en prosess, som vil hjelpe oss til et bedre liv, i stedet for at vi blir «fanget» av det som har skjedd.

- På grunn av det Jesus gjorde, kan alle få et bedre liv. Ved hans sår er det helbredelse. Det er så provoserende og grensesprengende. Det er tilgivelse.

Harald

POWER

Organ for Holy Riders MC

Holy Riders MC, stiftet i 1981, er en tverrkirkelig misjonsorganisasjon i form av en motorsykkelklubb med rundt 300 medlemmer fordelt på 14 avdelinger i Norge, 3 avd./grupper i Sverige og rundt 10 avd./grupper i Tyskland som er eget nasjonalområde. Vi har også medlemmer i Russland, Ukraina og Litauen. Vår målsetting er å spre evangeliet om Jesus som Frelser og Herre i og rundt MC-miljøet. For å bære klubbens ryggmerke stilles egne krav til blant annet fartstid og et markert kristent standpunkt.

Holy Riders MC

epost: info@holyriders.no
organisasjonsnr: 979 446 802
klubbkonto, Norge: 9365.05.79060
klubbkonto, Sverige: 5702-1511
President: Harald Vatne, tlf. 472 89 933
epost: president@holyriders.no

Medlemskontor

Stein Arild Øye, tlf. 481 50 681
epost: medlem@holyriders.no
Medlemskonto: 9365.05.79095
Adr-ending meldes avdelingsleder. Medlemskap:

Kr 1.250 pr/år (ektefelle kr 625) + evt. lokal kontingent.

Power

Ansv. red.: Jørn Stampe Hansen, tlf. 454 51 120
epost: power@holyriders.no
Oppsett og trykk: Bjorvand & co

Internett

Webmaster (tekn.): Vidar Solberg, tlf. 958 68 493
epost: webmaster@holyriders.no
http://www.holyriders.no/

HRMC Racing

Leder: Tom Fagermoen, tlf. 478 92 669
epost: racing@holyriders.no

Kaffetelt

Koordinator: Karl Lohne, tlf. 911 44 276
epost: kaffetelt@holyriders.no

Gavekonti

Klubb-gaver: Klubbens hovedkonto (se 1. spalte)
Lønnskompensasjon, HR: 9365.05.79117
Utenlandsk reisestøttekonto: 9365.05.67992

Forside: Gunno Larsson frå Network MC er klar for fellesturen. Foto: Rune Enstad.
Øvrige foto: Svein Birkeland og Tore Knudsen.

Kortast kjørt til Pilegrimstreffet i 2019; 150 meter. Trude W. og Einar Haagensli. Foto: Rune Enstad

Pilegrimstreffet 2019 i Fyresdal

Varmt, fint, avslappande, inspirerende forkynning, iskaldt vatn, mange hyggelege menneske og tøffe motorsyklar er mange kjenneteikn på Pilegrimstreffet 2019. Endå eit fantastisk Pilegrimstreff vart arrangert i Fyresdal i juni 2019, på ein treffplass som har det meste. Mest spesielt i år var ungdomsopplegget, med fleire og fleire på lett mc og eigen fellestur på laurdagen. Det er berre å gle seg til 2020, og starte arbeidet med å få med seg fleire.

Tekst: Leif Lia - Foto: Rune Enstad

Det årlege Pilegrimstreffet i Fyresdal går på skinner, med treffsjef Trond Martin Olsen i spissen. Mykje hardt arbeid før og under treffet sørger for at dei som kjem hit kan bli inspirert i sjel og sinn, treffe nye og gamle kjente, køyre i vakker Telemarksnatur, slå kameratane sine i treffeikar og mykje anna. Med 340 deltakarar var treffet om lag som tidlegare år. Dei fleste opplevde å kome seg til treffet i godvær, men dei fleste fekk oppleve ein del 'plask' på heimturen. Det er eigentleg ikkje så farleg.

Torsdagen

Mange kom til første treffdag på torsdag, då var både god plass og god tid for å innkvartere seg. På fredag starta møteserien som skulle gå gjennom heile treffet, inne i det nye forsamlingslokalet. Svenske Per Alfredsson heldt preikenane, og som i fjor var Jan Helge Deila der med muskarar og forsongarar.

Fredagen

Då dei fleste kom til treffet i løpet av fredagen, vart det tidvis kø i innsjekkinga. Ikkje verst. Med valfri overnatting i alle valørar ifrå telt, sovesal, rom eller eigen

leilighet, var det berre å prøve å hugse kva du sjølv hadde tinga på? Teltplassen, som vart oppgradert til 2018-sesongen, har alltid ein plass ledig oppe på hylla opp mot hovudveggen. Plassane nede mot vatnet forsvann fyrst, og det er pussig korleis kvar avdeling tilfeldigvis klarer å hamne på akkurat same staden som året før? Så også med avd. Trøndelag der eg kamperer. Det gjer det i alle fall litt lettare for oss tilårskomne å hugse kor teltet vårt står hen? På same staden som i fjor.

Laurdagen

Morgongudsteneste og fellestur, rett

Starten går på fellesturen til Dalen i Telemark.

Suveren vinnar i Slow Race, Jon Kalheim frå avd. Sydvest.

Network MC med 23 deltakarar på Pilegrimstreffet i 2019. Foto: Lars Mjølhus

Alle mota gjekk føre seg i den nye møtesalen.

rekkefølge. Fellesturen gjekk i år til Dalen i Telemark, stødig arrangert av avd. Telemark. Turen gjekk i fantastisk mc-terreng, knattar og knausar, heiar og dalar, vatn og bergveggar, høgre- og venstresvingar, natur og kulturhistorie, side om side. Bakkane ned til Dalen skapte mykje varme i nokre bremsar, men etter litt avkjøling og teknisk støtte, gjekk det også bra til slutt. Treffleikane klarte ikkje å trekke til seg så mange, men dei to solide arrangørane ifrå avd. Telemark kunne i alle fall tevla med kvarandre i varierte utfordringar. Fine premiar vart det også. På kvelden då lyden frå vårt eige treff stilna av, kvikna det til med eit band borti Fyresdal sentrum (Folkestadbyen). Eg

sjølv sovna til 'Splitter pine', 'Shine like a diamond', 'We don't need another hero' og andre slagerar frå den verdslege delen av verda.

Søndagen

Søndag på Pilegrimstreffet er dagen då alle skal heim, både deltakarar og arrangørar. Dei som før tidleg klarte seg unna regnet, men dei som køyrde aust- og nordover i løpet av dagen, fekk nokre kraftige regnbyger på heimvegen. Søndagsmøte og nedrigging av treffplassen. Takk til alle som deltok, og endå meir takk til dei som hadde ansvar under arrangementet. Mest til treffsjef Trond Martin Olsen.

Pres. Harald jobbar hardt med å få oversikt over pokalane som skal ut, snart.

Den eldste som kjørt mc til Pilegrimstreffet i 2019, Arthur Lia.

FAKTA FRÅ ÅRETS TREFF

Tal på deltakarar:
341 inkl. dagsbesøk

Største klubb (utanom HR):
Network MC (23 stk, Sverige)

Lengst kjørt mann: Manfred Förster (1400 km, MotoGuzzi m/sidevogn, HR Germany)

Lengst kjørt dame: Evelyn Kernhoff (1300 km, Kawasaki Versys, HR Germany)

Lengst kjørt lett MC: Tellev Lia (744 km, Honda Varadero 125, avd. Trøndelag, tok førarkort på torsdagen)

Eldste kjørt til treffet:
Arthur Lia (81 år, 104 km, Honda VFR750F)

Yngste deltakar: Oscar F. Obrestad (1 år, avd. Sydvest)

Kortast kjørt til treffet: Einar og Trude Haagensli (150 m frå bobilen, Honda CB500, avd. Trøndelag)

Nye ryggmerkeberarar:
Helge Kaland, Nordhordland, Susanne Gjelsvik, Nordhordland, Kjetil Gamst, Vestfold, Tom Erik Tonheim, Oslo, Thomas Lind Ihlebæk, Østfold.

Pilegrimtreffet 2019 - Holy Riders Ung

Flott gjeng med både ekte og nesten ekte ungdommer, glimt fra fellesturen til de unge. Foto: Tellev Lia

Jørn Stampe Hansen

Når dette skrives er det lagt ut i november og desember nærmer seg med stormskritt. Ute er det kaldt og guffent, men når jeg tenker tilbake på årets samling av ungdommer på Pilegrimtreffet forsvinner det kalde guffet og jeg kjenner at jeg blir fylt av en slik glede, varme og kjærlighet. For en gjeng ... 40 fantastiske ungdommer som jeg og Leif Lia (avd. Trøndelag) ble satt i «varetekt» hos.

Dette var mitt første år som ungdomsarbeider i HR MC regi, og håper jeg får lov til neste år også. Det var med blandet fryd Leif og jeg skred til verket. Det meste gikk på ungdommens ønsker som seg hør og bør. Det mest faste av det faste er at ungdommene får ha et eget rom i enden av 'internat-delen' av bygget, rett ved der innsjekkinga står. Etter det har vi noen faste innslag som morgen- og

kveldssamlinger med korte andakter. Siden antall ungdommer er økende på Pilegrimtreffet, jobber vi i en balanse-gang mellom å legge forholda for mye til rette og å la ungdommene bare være med på treffet.

Lørdagen ble en høydare med treffleker og hending etter speedbåten til Pres. Harald Vatne. På halv-sparket ble det arrangert egen mc-tur, utover på andre sida av Fyresvatn, oppover i mange svinger og helt over til 'krysset' i Birtedalen.

Det var totalt 10 ungdommer på lett-mc og de fleste som hadde lyst bakpå voksne mc førere. Dessverre klarte vi ikke å få med oss alle, men dette ønsker vi å få til neste år også, men da må alle få med seg sitt eget mc utsyr. Begynn med planlegginga nå! På lørdags kvelden mekka ungdommen pizza sjøl i sitt eget ungdomsrom, og det går rykter om at det var noen (Arne og Sigmund?) som sovnet på «post». Tilslutt vil jeg oppfordre alle som har lett mc om å kjøre sjøl til Pilgrimtreffet. Det er en fantastisk opplevelse.

Jeg blir nysgjerrig på hvorfor Karsten er på Pilgrimtreffet og spør hvilke forhold han har til Holy Riders? Karsten kunne fortelle at han første gang traff Holy Riders medlemmer for noen år siden på Grimstadtreffet. Han mente at Kaffeteltet til Holy Riders var det beste stedet å være på treffet.

Karsten bor nå i Tønsberg og han forteller at etter Grimstadtreffet den gangen har han vært innoom klubbhuset til avd. Vestfold en gang. Han forteller videre at her fikk han gratis mat, men måtte betale for brus. Underlig, sier han...?

Karsten trives i Holy Riders-miljøet og setter pris på at ingen «presser» på ham evangeliet om Jesus, men at han får være i miljøet.

Vi håper å se Karsten og kanskje også Jane på Pilgrimtreffet i Fyresdal i 2020.

Møt Karsten

Tekst og foto: Lars Mjølhus

Det er tidlig lørdag morgen på Pilegrimtreffet, og mange sover enda i teltene på treffplassen. Jeg kikker meg omkring og får øye på en kar som sitter og nyter kaffen ved siden av sin store MC. Det viser

seg å være en Road Glide Ultra cvo, 2015 modell. Alt han trenger til frokost er innen rekkevidde, og det mangler ikke på sindige innretninger for å gjøre livet behagelig. Jeg fatter interesse for hvem denne mannen er og rusler bort for å ta en liten prat. Jeg skjønner fort at han er ingen nybegynner, men en dreven veteran som har kjørt MC siden han var 16 år. Karsten B. Sørensen som han heter, er i dag 61 år, har dansk opprinnelse og er født i København.

Fra han var 18 år gammel reiste han med et omstreifende tivoli til han var 22 år. Da traff han Tone i Drammen og de giftet seg etter fire år. De fikk en datter og Karsten har nå to barnebarn. Etter fem års ekteskap ble Karsten skilt og har levd som enslig helt til han for ti år siden møtte Jane. De har en stor felles lidenskap, og det er motorsykkelen. De bruker det meste av fritida si sammen på veien. Karsten jobber i dag på et lite smelteverk i Larvik.

Andakt

Berørt av Mesterens hånd

Dag Martin Østevold,
Holy Riders avd. Nordhordland
Foto: Tore Knudsen

«Men Han tok dem inntil seg, la hendene på dem og velsignet dem.» Mark.10,16

Jeg leste en historie en gang som berørte meg: Blant de funkende edelsteinene i en juvelbutikk, lå en matt og temmelig glansløs stein. En kunde som var kommet inn i butikken, kunne ikke unngå å legge merke til dette og spurte forbauset juveleieren hva denne verdiløse steinen hadde å gjøre blant kostbarhetene? Selgeren tok edelsteinen i sin hånd med et smil. Han holdt den i hånden sin en stund. Deretter la han den tilbake. Da strålte den i alle regnbuens farger. Juveleieren forklarte: «Steinen er en opal og hører med til det vi kaller for de såkalte sympatiske steiner. Den trenger berøring av en varm, levende hånd for å vise sin glans».

Er ikke dette et bilde på mange mennesker? Men noen ganger også hva vi selv ser i andre når vi betrakter dem på avstand?

Noen ganger er de lukket og helt utilgjengelig. Det synes slik for oss. De fremtrer som gledesløse og uinteresserte. Men dersom de møter personlig varme og medmenneskelighet, da bryter det frem en lysning over an-

siktet. Da blir noen mennesker som virker ufølsomme og lite imøtekommende, plutselig annerledes. De lyser opp og blir hyggelige å være sammen med.

Hadde jeg bare visst... Slik var det mennesket som satt i kirken en søndags formiddag. Jeg kjente ham ikke. Likevel gjorde jeg meg opp en mengde tanker. Han virket så livløs og uinteressert. Jeg til og med fordømte ham for det i mitt hjerte, mens jeg prekte – inntil det viste seg etter gudstjenesten da han oppsøkte meg og nevnte mitt navn - at han var blind og derfor litt vanskelig å oppnå kontakt med på forhånd... hadde jeg bare visst... og ikke vært så dum...

Vår virkelige verdi møter vi når vi hører og forstår Guds levende Ord og kommer i kontakt med Guds grenseløse kjærlighet i Jesus Kristus. Og åpner oss opp, igjen og igjen, for Hans berøring. Først da kan vi virkelig stråle som aldri før. Salmisten sier:

«Bakfra og forfra omgir
Du meg. Du har lagt
Din hånd på meg.» (Sal.139,5)

Det var ingen som så Sakkeus da han satt i treet, lengtende og søkende – men foraktet av mennesker. Men blant tuse-ner var det ham Jesus fikk øye på. Han trengte en berøring av den Gud som han søkte. Eller som søkte ham.

Jesus ser verdien i hver og en av oss – og til mennesker som har falt dypest, går Hans nåde enda dypere ned og løfter ham opp. Det var den samme kjærlige berøringen Jesus gav de små og hjelpetrenende barna som teksten øverst er hentet fra.

La oss også se hverandre i det samme lys. Som verdifulle mennesker elsket av Gud – mennesker som Jesus ønsker å berøre med sine hender av velsignelse.

Evangelisten Gipsy Smith hadde ikke alltid vært mors beste barn. Langt derifra. En gang skulle han tale på et friluftsmøte. En liten gutt gikk frem til ham, gav ham et drops og sa: «*Dette skal du ha, fordi du har gitt meg en ny pappa.*» Et menneske var blitt en ny skapning i Jesus Kristus, fordi den levende Gud hadde rørt ved ham.

Slikt skjer i dag også for hver og en som tar imot Jesus ved troen - og åpner seg helt og fullt opp for Guds frelsende kjærlighet og Hans berøring. En gutt får en ny far, en mann får en ny hustru, bikerklubben får et annerledes medlem og firmaet oppdager at sjefen er blitt annerledes. Når forvandlingen skjer i et menneskes liv ved troen på Jesus, skjer det fordi de er blitt nye skapninger i Jesus. Denne forandringen skjer virkelig, selv om vi ikke kan forklare den teoretisk. Gipsy Smith sa senere da han ble hånet for sin forkynnelse og det ble sagt: «Du drømmer!»

«Så la meg få drømme.
Men en ting vet jeg.
Han har satt meg fri!»

Jesus kan du søke i dag. Han har gitt sitt liv for deg på korset! Hver dag, så lenge du lever, kan du møte Ham i Hans ord. I bønner. Alene og sammen med andre. I det stille. I lovprisningen. I ditt eget lønnekammer. Når Han får legge sin hånd på oss og berøre oss vil også vi forvandles. Til mer likhet med Ham. Dette er Hans velsignede gjerning i våre liv. Dag for dag – til Guds ære og menneskers gagn.

Rampestreken - en røverhistorie fra Holy Riders avd. Trøndelag

Tekst: Einar Haagensli
Foto: Trude W. Haagensli,
Robert Solem og Einar Haagensli

Innledning

Avdeling Trøndelag prøver å gjøre det til en årlig tradisjon å kjøre vårtur. Dette som en oppvarming før langturen til Pilegrimstreffet, men også som en relasjonsbyggende helgetur. Vår tanke er at det er nyttig for fellesskapet at vi blir litt bedre kjent, samt at nye potensielle medlemmer kan få litt mer inspirasjon til å bli med i dette fellesskapet. Vårt eminente og litt nye medlem, Jonny Kristiansen, «sitter med nøkkelen» til Frelsesarmeens bygg i vår landsdel. Det gir avdelingen vår store fordeler med tanke på reise-mål - armeen er jo etablert over alt! I tillegg kan slike turer gi oss en mulighet til å treffe naboavdelinger, denne gangen skulle det bli avd. Nordvest.

Årets tur skulle gå til Åndalsnes, bare en fin liten kveldstur 30 mil fra Trondheim. Vi visste at det finnes flere krevende veier dit. Stedet er omgitt av flott natur, bratte fjellpartier som Trollveggen, tidligere også Veslemannen, for ikke å snakke om den berømte Trollstigen. Fra toppen av Trollstigen er det kun en liten kjøretur på 10 mil til Geiranger med mulighet til

«Såpe og sovesal» på Frelsesarmeen i Åndalsnes.

å nå Dalsnibba som et høydepunkt. En hurtig retur til basen i Åndalsnes og deretter en liten spaser/klatretur til utkikkspunktet «Rampestreken», lå i planene før vi skulle returnere via Atlanterhavsveien, som er en lengre kjørerute på søndagen. Vi ville også forsøke å friste heltene fra avdeling Nordvest til å slå følge på turen.

Endelig fredag

Vi møttes på Klett med fulle bensintanker klokken 16 og la umiddelbart av gårde langs gammelveien til Orkanger, Meldal, Rennebu opp over Nerskogen, før vi stupte ned langs elva Driva i Sunndalen. Her forlot vi trivelige Trøndelag og bega oss inn i det våte element; Møre og Romsdal - regntøyet måtte på. Vi så vel nærmest ut som Ninja Turtles der vi raste videre i gulgrønt kostyme ledet av hærfører Leif Lia. Han måtte selvfølgelig stoppe etter Romfo for å sjekke anti-laksetrappa si (les: fiskesperra), som stopper all laks i elva Driva.

Vel, vi kom oss ned til Sunndalsøra, hvor vi fikk tanket opp syklene med rimelig bensin før turen gikk videre til Eresfjord og over Vistdalsfjellet i retning Langfjorden og Åfarnes. Tett tåke og regn gjorde sikten heller dårlig, jeg kjørte med visiret åpent for å se noe som helst. Jeg bruker jo briller og regnet virkelig slo i ansiktet. Leif som alltid er godt forberedt, stoppet etter hvert for utdeling av papir til tørking av visirets innside, noe som gjorde at vi nå så noe som helst. Det var da kjekt å vite at vi skulle bo inne i varmen hos Frelsesarmeen til natta. Nede ved sjøen igjen er tåken borte, nå kun regn og det er kun en kort kjøretur til Åndalsnes, vi

Ninja Turtles i beredskap på Fiskesperra i Driva.

Legger Leif inn bud på Knuts Honda GL1000 Gold Wing med Visakortet her, tro?

er framme ca klokken 22. Underveis på det siste stykket fra Sunndalsøra møtte vi bare en eneste lokal helt på motorsykel, dette var bekjent Knut Farstad, som visste at vi skulle komme, en solid medhjelper og turkamerat de neste dagene. Det ble tidlig kveld etter kveldsmat og en liten samling.

Lørdag ble en lang dag

Etter frokost var vi klare til å dra i retning Geiranger, det var grått, men oppholdsvær. Rune Karlstad fra HR Nordvest gledet oss med sitt nærvær på morgenen og ikke minst hadde han meg seg omsorg helt ifra Molde. Totalt var vi nå tolv personer fordelt på ni motorsyklar. Det å starte i Trollstigen, ble en fantastisk opplevelse. Trollstigen ble åpnet etter vinteren en drøy uke i forveien, snøen omkranset den smale og svingete veien med høye skavler på toppen - kulda trengte gjennom kjøredressen. Siden det var tidlig på turistsesongen, var veien enda ikke var særlig trafikkert.

Nåja, BMW GS'en som jeg kjører blir fryktelig tørst på slike veier og med passasjer blir det ikke bedre, dessuten skrapte den i svingene - fryktelig irriterende. Så ser man de andre nærmest danse seg gjennom svingene lekende lett ... hmm. Selv Knuts veteran, en Honda GL 1000 fra 1977, fulgte tett på. Veien videre ned til Valldal er også av turistvei klasse, med to alternative rutevalg langs Valldøla.

Herfra går det ferge til Eidsdal, veien snirkler seg så videre opp over et nytt fjellparti, med nydelig utsikt mot Geiranger og fjorden med sine cruiseskip sett fra Ørnesvingen.

Vi tok turen ned til sentrum i Geiranger hvor vi spiste lunsj og vrimla litt med turister, før vi startet på stigningene opp mot Dalsnibba på 1476 moh. Det ble en ekte bomtur, for da vi kom litt opp i høyden, lå tåka så tett at det ville bare være dumt å fortsette opp, så vi snudde.

Vi returnerte samme vei tilbake til Åndalsnes og stoppet nå ved Gudbrandsjuvet i Valldalen, som jo absolutt er severdig, før vi kjørte til Trollstigens utkikkspunkt, som det også lå dekket av tåke. Det ble kaldt og regnet så ut til å komme tilbake, kjedelig. Men læll, vi holdt motet oppe og varmet oss på peisen og softis, mens vi vurderte hva vi skulle foreta oss resten av dagen. Bjørg Mjøllhus som jo også kan være behersket bestemt, sendte avgårde blant annet ektemannen Lars for å kjøpe verdens beste ostehøvel i suvenirbutikken - men det visste seg at det var ren kvinnelist; ho ville ha isen sin i fred!

Noen fottur opp sherpastien til utkikkspunktet Rampestreken over Åndalsnes var nå lite aktuelt, så vi besluttet å dra til Romsdalsstreffet, som nå arrangeres i mai hvert år rett under Trollveggen. Følget susa derfor raskt ned Trollstigen og

På utsiktsplatået langs Ørnevegen over Geiranger. Kommer all røyken fra bare det ene cruiseskipet?

Ostehovlen som ble kjøpt for at Bjørg skulle få softisen sin i fred!

litt opp langs elva Rauma til Trollveggen Camping. Vi ble svært godt mottatt på treffet og de lurte selvfølgelig på hvor det hadde blitt av Kaffitetet? Lørdagsmiddagen ble kjøpt i grillen sammen med kaffe og vafler, der regn og fukt hadde et visst tak på forsamlinga i det felles treffeltet. Vår venn Knut som er snekker med egen brannbil, ble redningen. Han for hjem til Åndalsnes og henta en stor byggtørke til treffeltet. På treffet traff vi også to fra klubben Disciples

Selv med sponsa skijakke i tet var avd. Trøndelag både håpløse og sjanseløse i lagski på Romsdalstreffet. Leif, Jonny og Einar hadde ambisjonene, men ikke koordineringa.

MM, inkludert Rune Åndal (tidligere HR). Romsdalstreffet, som er et av de 'ekte' motorsykkeltreffene i Norge fikk lovnad om at neste år stiller vi med kafitetet, og på slike treff får vi veldig god kontakt. Det klarte vi i år også uten teltet, men det er ikke på samme måten. Trefflekene ble mer krevende enn vi hadde tenkt oss. Noe vi trodde skulle bli en lettjøpt seier endte som en fiasko i det

Storseistraumen bru på Atlanterhavsvegen; Ser tøffere ut enn den er å kjøre.

våte gresset - HR avd. Trøndelag bør nok trene mere på lagski! Returen fra treffet til basen vår i Åndalsnes gikk puljevis utpå natta og morgenviksten, jeg husker mest det enorme regnskylllet som kom da jeg skulle kjøre tilbake som sistemann?

I sangen til Hans Rotmo, Møringen, sies det at 'det 11. bud er at du skal være grisk', men det fikk vi absolutt ikke til å

stemme etter å ha kjøpt søndagsbuffet til en latterlig rimelig penge på Bud Mix kiosk og Spiseri. Sol og blå himmel gjorde ferden ytterst i havgapet til en fryd, men vi kunne se for oss frykten til passasjerene på cruiseskipet Viking Sky noen uker tidligere, der vi kjørte forbi steinrøyser og skjær ved Hustadvika ... her møtte vi igjen på Reidar fra Nordvest, som hilsa, men ikke så at vi var fra samme klubb. Vi må nok få på flere ryggmerker i Trøndelagsavdelingen. Vi var innom Ford-Farmen til Rune Åndal (Diciples MM), uten at noen var hjemme, kanskje ikke så rart på en søndags ettermiddag? Veggen lang Hustadvika er også en del av den nasjonal turistveien som går over i Atlanterhavsveien lenger nord.

Etter Atlanterhavsvegen var vi plutselig i Kristiansund, en nydelig by som denne søndagen kunne gi oss sydlandske følelser. For å komplisere turen ytterligere, tok vi nå turen over Tustna, gjennom Aure og videre opp til Kyrksæterøra. Dette er til dels krevende kjøring og veien er meget velegnet for mc. Resten av turen ble transport på E39 tilbake til Trondheim og området rundt. Vi kjørte totalt ca 100 mil, et motorsykkeltreff, både opp- og ned Trollstigen, Geiranger og ellers en fantastisk og minneverdig tur.

F.v. Alex Paalberg, Trude W. Haagensli, Bjørg Mjølhus, Lars Goran Strømhaug, Jonny Kristiansen, Leif Lia, Lars Mjølhus, Robert Solem og Einar Haagensli (bak kamera). Avslørt: Leif har tatt opp kartet selv om han hevder at han kan alle veiene i Sør-Norge ...)

Nåde

**Et utvannet begrep?
Eller sterkt ord med store konsekvenser?**

Ordet *Nåde* blir brukt i mange situasjoner. Nåde blir brukt i boktitler, avisoverskrifter, i nyhetsbildet og kanskje mest når det er i *mangel* på nåde. I lekeslosskamper mellom oss når vi var barn, ropte vi *nåde*, så slapp vinneren den stakkars taperen fri, og kampen var over.

For meg er ordet *nåde* noe handlekraftig og sterkt, en handling, en bestemmelse, noe som det står vilje bak.

For deg som kjenner litt til bibelens historier, vil jeg bruke et lite eksempel. I historien om den bortkomne sønnen, treffer vi en far som er nådig... ikke bare barmhjertig.

Den barmhjertige faren tar imot den angrede sønnen og gir ham på ny et tilholdssted i familien. Den nådige faren GLEDER seg så mye over at den bortkomne er kommet hjem, at han steller til en fest for ham og de hjemme, de gleder seg stort.

Et eksempel til for deg som kjenner bibelhistorien. Denne historien sier meg litt om forskjellen på barmhjertighet og nåde: Historien blir kalt «Den barmhjertige samaritanen», han forbandt sårene til den stygt medfarnen mannen, men denne samaritanen var noe mer... Han var nådig, han tok ansvar for ham, førte ham til en behandler og lot «kredittkortet» ligge igjen som pant for videre behandling og helbred.

For deg som ikke er så godt kjent med bibelens ord, er det spesielt én plass der det står tydelig om hvorfor jeg kaller min Herre Jesus for NÅDIG.

Slå opp i Paulus brev til Romerne i kapittel 5 vers 20, siste halvdel, ...**men der synden ble stor, ble NÅDEN ENDA STØRRE.**

Kjære leser av dette Power, uansett hvordan ditt liv ser ut eller har sett ut, så «trumfer» NÅDEN alle feiltrinn, ditt rulleblad, miserable avgjørelser, misforståtte valg, manglende selvfølelse eller rot.

La Jesu nådes ord få sette deg fri.

I Ham (Jesus) har vi friheten... tilgivelse for synder... så rik er Guds NÅDE som han har latt strømme over oss... Ef. 1, 7-10

Dessuten er ikke nåden bare noe som inntraff en gang, den inntreffer heldigvis daglig. Nåden kan heldigvis beskrives i nåtidsform.

Ha en velsignet dag!

Frode Jess Klippen

Turn or Burn 2019

Tekst og foto: Karl Lohne

Treffet til HR Germany, Turn og Burn (TOB), er alltid gøy å være på. Tyskerne er gjestfrie verter. I år, helga 5. – 7. juli, reiste jeg sammen med Gøran Linder og Herbert Hanus fra avd. Småland. Vi tok oss god tid på småveier gjennom Tyskland ned til Wölmersen mellom Bonn og Frankfurt, alt i alt en kjempekoselig tur.

Treffet ble arrangert på en kristen behandlingsplass og hadde veldig flotte fasiliteter. Det var fine teltplasser og maten var god. Tyskerne griller som vanlig etter kveldsmøtene, hyggelige kvelder.

Møtene var inne i en liten hall, eller sal

som det heter i vår verden. Her var også rekvisitasalget helt bakerst i lokalet.

Det var fin forkynnelse med flere predikanter gjennom hele treffet. Lovsangsgruppen var unge folk som var sprudlende begeistret for Jesus, veldig bra. De hadde fylt vann i et basseng en av dagene og hadde dåp av to medlemmer med full neddykking. Det er jo alltid fint.

Det er alltid veldig koselig å være sammen med tyskerne og Sam og Petra fra Texas. For de som er engstelige for egne tyskferdigheter, er engelsk mer og mer brukelig for de fleste Germanere. Sitt i alle fall ikke hjemme på grunn av språket!

Det var som vanlig veldig god stemning på TOB og vi koste oss. Fellesturen i år gikk ned til en by som jeg ikke husker navnet på, hvor de fleste fortærte en god del is og kaffe.

Jeg vil anbefale flere nordmenn å reise ned til TOB, så tyskerne kan få oppleve fellesskapet med oss andre i HR MC. Dette ansvaret hviler ikke bare på dem, men også på oss i moderlandet.

Gud velsigne dere alle.

Dag Arne Saltnes i umisskjenneleg stil i midten.

Med Dag Arne Saltnes på konsert i Skaun

Tekst: Leif Lia
Foto: Lars Mjølhus

Når grunnleggaren dreg opp gitaren, vert det litt som i «gamle dager» for oss Holy Riders'ar. Bra, med andre ord.

I april i år kom Dag Arne Saltnes med band på møteturne i Trøndelag og i løpet av veka vart det saman med oss arrangert MC-konsert i Betania Eggkleiva i Skaun. Bedehuset ligg heilt attmed innsjøen Laugen og sidan dette var sist i april så gjekk faktisk isen på vatnet same dagen som konserten. Snakk om samantreff ...

Tidleg i sesongen var det uansett. Dag Arne hadde sankt med seg eit band med proffe musikarar ifrå heile Sør-Norge, nesten. Med avd. Trøndelag på sykklar som akkurat var plukka fram for våren, vart det både salmesang, countryrock, Aage Samuelsen med eit og anna 'halleluja' også utover kvelden. Dette var

dette fyrste arrangementet i Betania Eggkleiva etter den tidlegare brannen. I tillegg var kjellaren no sett i stand, der det no arbeidast med planar for ungdom. Holy Riders stod for alle motorsyklane denne kvelden, men alt i alt ein herleg kveld, herleg musikk, herleg forkynning og herlege kaker etterpå. Takk!

Bønneringen

Bønneringen i Holy Riders er et nettverk av mennesker som ber, for at Guds vilje skal skje i MC-miljøet.

Vi har en Gud som vil at vi skal be til ham om hjelp og styrke for ting i hverdagen. Gud er glad i oss mennesker og bryr seg om hvordan vi har det! For

mange er det naturlig å spørre om forbønn for ting som kjer eller rører seg i enkeltmenneskers liv.

«Be, så skal dere få. Let, så skal dere finne. Bank på, så skal det lukkes opp for dere. For den som ber, han får, og den som leter, han finner, og den som banker på, blir det lukket opp for.» Matteus 7, 7 - 8.

Dersom det er noe som angår deg eller

venner av deg i MC-miljøet, så ikke nøl med å be om forbønn! Vi har taushetsplikt.

Ring eller send SMS til bønnetelefonen vår hele døgnet på 957 89 474, eller bruk e-postadressa vår pray@holyridders.no

«Vær ikke bekymret for noe! Men legg alt dere har å be om fram for Gud i bønn og påkallelse med takk!» Filipperne 4, 6.

BØNNEREN I HOLY RIDERS MC

Har du bønneemner/onsker forbønn, kontakt bønneringen:

957 89 474 - pray@holyridders.no

Prøvemontering av dynohjul i gaffeltrucktårn.

Hjemmesnekra dynobenk

Lage en dynobenk, hvor vanskelig kan det være? Slik begynte dette prosjektet på Pilegrimstreffet i 2017. Halfdan Gyllander hadde tatt med seg Osloavdelingens dynobenk, til stor glede for den mer motororienterte delen av Holy Riders.

Ferdig sveist ramme, prøvemontering av gaffeltrucktårn.

*Tekst: Hallvard Bergsholm
Foto: Svein «Birki» Birkeland,
Franz Houler og Hallvard Bergsholm*

Litt på sidelinja stod en liten gjeng fra avd. Sydvest. Visst har Oslo en fin benk, men visse forbedringer kunne det nok vært rom for. Hva med en bredere kjøre-rampe, så motorsykler kunne kjøres oppå, stativ til stor flatskjerm, lyssignal osv.? Forslagene var mange, og kreativiteten på topp. Nå skulle det bygges, for hvor vanskelig kunne det være?

Vel hjemme ble realitetssjekken tatt, og jo, dette kunne fremdeles gjennomføres. Eller rettere sagt, bare dynohjulet og softwaren var på plass, da var resten plankekjøring.

Med planen klar for hvordan benken skulle designes, var det på tide på å kartlegge ressursene i avdelingen. Blandt dens medlemmer er det nok en del som kan karakteriseres som «kjekt-å-ha-typen», meg selv inkludert. På kort tid var dette samlet inn: et rullende understell til en campingvogn, en utslitt metalldreiebenk, en gammel gaffeltruck, rister fra et sauefjøs og en gravemaskinsylinder. En pengegave fra noen medlemmer kom godt med da stål skulle bestilles.

Dimensjonering av dynohjulet ble etter inspirasjon av avd. Oslo-benken.

Den noe mer kjedelige delen, to strøk med epoxy grunning for toppstrøk.

Dynobenk i transportmodus, gaffeltrucktårnet kan vippe over en senteraksling for å forhindre skade på dynohjulet.

Sykkel. Jone Kalheim og Kjell Lura informerer om testprosedyre.

Omtrent 67 cm i diameter, bredden ble økt til 40 cm, en vet jo aldri hva fremtiden bringer på mc-utviklingen? Skissene var klare, jakten på emne var i gang. En kjapp kikk innom de forskjellige skraphandlerne ga negativt resultat. Men ryktet var ute: Holy Riders ville bygge egen

dynobenk, og manglet emne til hjul. Ikke lenge etter var emnet på plass, takket være noen karer i Egersund MC. De leverte både rør i 68 cm diameter 3 cm tykkelse, og emner til å dreie sidene av hjulet. Med gaven fulgte en betingelse: Når dynoen var ferdig, ønsket de at vi

skulle stille opp med benken for grill og dyno på deres klubblokale.

Fra en av Sydvest sine faste besøkvenner, Roald Thorland, fikk jeg låne en ordentlig dreiebenk samt grundig opplæring av bruk av dette monstret som er av type 'Stor'. Av merke TOS og produsjonsår en gang på 70-tallet. Med max diameter på dreieemner på 101 cm, var det nok av marginer da hjulet skulle dreies. Og dreing ble det, - mye. Pga av at emnet var en valset plate som var sveist sammen, var det en del ujevnheter som måtte bort, nærmere bestemt 8 mm til sammen, utvendig og innvendig. Videre ble sideplatene på 25 mm maskinert slik at halvparten av dem var inni hjulet, mens resterende 12,5 mm var med på å lage en høyere ytterkant. Til aksling ble det brukt en del av en hydraulikksylinder fra en kassert gravemaskin. Opplagring ble passende SKF lagre som tålte høy RPM, beregnet på elmotorer.

Hjulet ble senere balansert mens det stod montert i dynoen. Dette ble gjort ved hjelp av sensorer montert på lagerbukkene, som registrerte kast mens hjulet snurret i høy hastighet. Til dette formålet ble min kones Kawaski brukt, da mine gamle Hondaer har null sjangs til å komme opp i 220 km/t, som er en optimal fart ved balansering på denne programvaren. Med dataene samlet inn og prosessert, ble det fjernet nødvendig metall i ytterkant på gitte områder. Dette ble gjort i flere omganger til vi var fornøyd, systemet var faktisk så nøyaktig at det til slutt fanget opp vibrasjoner fra driverket på sykkelen.

Software var neste utfordring. En norsk leverandør ble utfordret, men uten at vi kom i havn. Redningen ble Dynomec i Finland. Dette firmaet leverte både hardware og software, og har en kundeoppfølging uten sidestykke. All kommunikasjon foregår på Messenger, og svar på spørsmål fra oss er konsise og gjerne etterfulgt av bilder og skisser. For å ha et utgangspunkt til å justere inn parametre, ble turen tatt til Twin Thunder i Lyngdal, hvor en sykkel ble testet på deres dynobenk. Dataene fra denne testen og samme sykkel ble brukt som utgangspunkt til å justere inn vår benk. Utfordringen i ettertid har vært forstyrrelser i forbindelser med innfestning av Hall-sensor (magnetsensor) på hjul og ujevn graf. Dette har vært en prosess sammen med leverandøren i løpet av sesongen, og en rekke forbedringer har blitt utført. I sammenligning med godkjente benker i senere tid, har allikevel nøyaktigheten vært forbausende god; et par hestekrefter

Vårsleppet 1. mai 2019. Dagens beste med 234.77 hk på bakhjulet. Oddmund er imponert.

De forskjellige parametrene er lagt inn, klar til test.

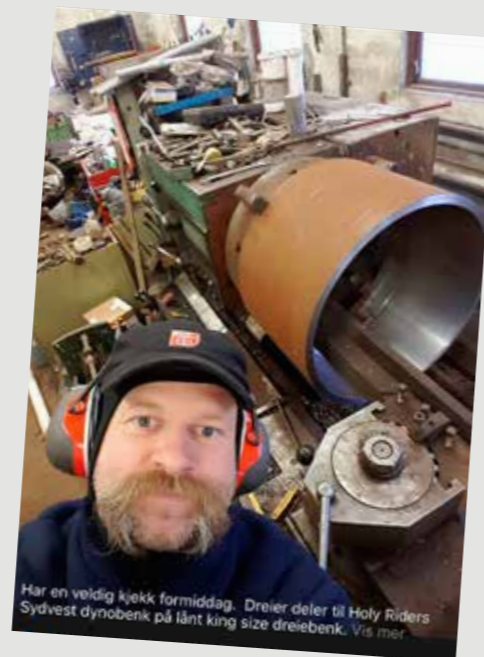
skiller på sykler med 160 Hk. Programmet har også en ekstern værsensor, for at målinger skal bli automatisk justert i henhold til forskjellige temperaturer og luftfuktighet.

På tide å jasse videre. For å bygge stålrammen, allierte jeg meg med min gode venn Franz Houler. Jeg hadde en plan, han hadde sin plan, og sammen ble utfordringene løst etterhvert som de dukket opp... Vi begynte med en ramme som hvilte oppå campingvognunderstellet, for så å bygge videre oppå denne. Deler fra en kassert dreiebenk ble brukt til å lage justerbar framhjulsstøtte, gaffel-tår-

net fra trucken fungerte som holder for dynohjul og vogn for framhjulsstøtte. Sauerister ble til kjørerampe, og det hele fikk noen omganger med epoxy-maling.

Benken fikk sin ilddåp 1. mai 2019. Det var første gang vi hadde andre enn egne sykler til testing. Ikke alt gikk etter planen, men det var ikke verre enn en skadet signalkabel som måtte spleises og omplasseres. Angsten var nok litt mer til stede da en godt trimmet Kawasaki H2 skulle oppå, men benk og sykkel var like hel etter at det var målt 234,7 HK, på bakhjulet. Sprek sykkel.

Etter dette, har vi hatt 80 sykler til

Har en veldig kjekk formiddag. Dreier deler til Holy Riders Sydvest dynobenk på lånt king size dreiebenk. Vis mer

testing denne sesongen på forskjellige arrangementer, inkludert en kveld hos Egersund MC. Erfaringene fra disse tar vi med når dynoen settes til side for vinteren, slik at nødvendige oppgraderinger blir utført før 2020-sesongen.

Vi har opplevd at denne benken raskt er blitt et populært innslag, og vi kommer i kontakt med mange mennesker som vi gjerne ikke hadde truffet ellers.

EMC Rally i England 2019

EMC (European Motorcyclists for Christ) arrangerer årlige treff (Rally) rundt på forskjellige steder i Europa. I år gikk arrangementet i England og selve treffet ble holdt på Lenchwood Christian Centre (LCC) i Evesham, litt sør for Birmingham.

Tekst og foto: Karl Lohne

Jeg ankom treffet på onsdag ettermiddag, etter en fin liten kjøretur fra Vestfold via Sverige, ferge til Rostock, Autobahn til Calais i Frankrike, ferge over til Dover og så en liten tur innom Camelford i Cornwall, og så opp til treffet. Det var da mulighet for å få seg mat. Alle måltider måtte bestilles på forhånd. Det var god mat, men prisene var forholdsvis høye, spesielt sammenligna med vårt eget Pilegrimstreff. For meg kostet treffet med mat fra onsdag ettermiddag til lørdag kveld ca kr. 1700,-. Dette var inklusiv telt-plass. Det var da til gjengjeld veldig fine toalett og dusjanlegg der, mens telt-plassen var fin gressplen. På LCC var det også mulig å leie hytter eller campingvogner.

Temaet for treffet var «VICTORY IN SURRENDER» og flere av møtene gikk på dette temaet. Talere var Mike Fitton fra CMA, briten som også var hovedtaler på Pilegrimstreffet vårt i Fyresdal i 2018.

En tidligere CMA-leder fra Portugal og flere fra CMA i England stod også på talerlista. CMA står for Christian Motorcyclist Association). Det ble holdt flere seminar og informasjonsmøter hver dag. Det opplevdes litt stressende, men var selvfølgelig helt frivillig å delta. Det var for øvrig veldig god atmosfære på møter og samlinger.

Treffet hadde en kafé som de kalte «Holy Joes», en super samlingsplass med gratis kaffe og kjeks, og litt kake i ny og ne. En boks for tips var også plassert ut.

Det var et veldig fint, men veldig organisert treff. Jeg tar gjerne turen igjen, men da vil jeg legge inn litt mer tid til å reise litt rundt i England før- eller etter treffet. England er et fint motorsykkelferieland og det var helt uproblematisk å kjøre på feil side.

Til info: Neste års EMC Rally arrangeres i Sverige 30. juli – 2. august. Treffstedet Gullbrandsgården ligger i Eldsberga 15 mil sør for Göteborg.

Kaffeteltet i sesongen 2019

Tekst og foto: Karl Lohne

Det er alltid hyggelig å være med i kaffeteltene, fordi våre mc-venner kommer stadig innom og prater. De gir uttrykk for at de koser seg og liker at vi er der for dem. Vi på vår side koser oss når vi får servere dem kaffe, vafler og kjeks. Vi er jo der for å være deres venner og for å snakke med dem om Jesus. Det er overraskende mange som lurte på hvem Jesus og Gud er. Det blir mange hyggelige samtaler av det. I vår hadde vi kaffetelt på Fulltreffet utenfor Sandnes. Det er et lite og koselig treff. De er veldig koselige folk som kommer på treffet og det gir en fin kjøretur over Suleskarvegen for de som måtte ta turen fra øst. Medlemmene fra Sydvestavdelingen stod for kaffeteltet. Holy Riders hadde også kaffetelt på Hortenstreffet og Tønsbergstreffet, med telt driftet av Vestfoldavd.

Etter et opphold var det i år også kaffetelt på Grimstadstreffet. Dette er et fint treff i fine omgivelser på Sørlandet. Det var mye besøk i teltet, på tross av eller på grunn av mye regn. Grimstad MC var veldig glad for å ha med kaffeteltet på treffet og de håper vi kommer igjen. Trollrally ble godt besøkt, selv om veldig mye av skogen nå er hogd ned. Det var mange som kom på besøk i kaffeteltet og kaffemaskinen gikk jevnt. Oslo og Østfold hadde ansvaret for første gang og gjorde en super jobb med telt og kaffe.

Det er flere avdelinger som drar ut med kaffetelt og stiller seg opp og lager et treffsted. Mange motorsyklister stopper og tar en kaffe, vaffel og slår av en prat. Dette setter vi pris på, veldig koselig at folk stopper og slår av en prat om mc og det som ellers måtte ligge på hjertet. Det er i år flere som har tatt imot Jesus, som et direkte resultat av dette arbeidet. En stor takk til alle som har vært med i kaffeteltene og til alle dere kjære venner som kommer innom.

Gud velsigne dere alle!

Jørgen Kvelstad, Oddbjørn og Magnar Angelskår. Foto: Tore Knudsen

Foto: Arvid Aasgard

Ein 125ccm får testa seg i dynobenken. Foto: Tore Knudsen

Holy Riders avd. Nordhordland

DEN YNGRE GARDE

Tekst: Arvid Aasgard

På MC-caféen til HR avd. Nordhordland, i klubbhuset på Hjelmås fire mil nord for Bergen, er det ikkje uvanlig med 50 til 150 motorsyklar innom. Blant desse dukkar det opp ein del ungdommar, nokre sitt på, nokre lærekjører og nokre kjører sjølv. Moped og 125ccm er eit vanlig syn på MC-kafeen.

Det har vore kjekt med besøk av den yngre garde og ein del har snakka om korleis ein kan få dei til å bli med i klubben og miljøet til HR avd. Nordhordland.

Henning Gjelsvik er den stolte førar av Kystbussen, ein GoldWing. Kallenavnet på sykkelen sin, fekk han av nokre fast besøkande på MC-Caféen, sidan han kjørte ein så stor sykkel.

Da Henning oppgraderte til ein 1500 ccm GoldWing, vart denne pryda med klistremerke med påskrift «Kystbussen», på Pilgrimstreffet i år. Det ryktes at det var Arild Berentsen frå Sydwest som hadde fått laga desse kule merkene.

Henning sparka initiativet over til Magnar og Oddbjørn Angelskår som har

ungdommar i same alder i sine hushold. Magnar seier at ein del av ungdommane er sjølvrekruttering, det er ungar av HR-medlemmer.

I tillegg kjem venner og omgangskrets av ungdommane og slik har det «balla på seg» og blitt ein god gjeng.

Han trur at dei er der av eige ønske, dei har interessa for motorsyklar og da er det berre følge dei opp så godt ein kan. Holy Riders er ein god MC-klubb, når ein først skal velge ein MC-klubb. Blir det ein del ungdommer i klubben, kjem det lettere fleire.

Oddbjørn og Magnar hadde lyst til å lage eit arrangement som ungdommane ville like. I staden for ein klubbkveld vart det ein tur til Bergen Gokart.

«Alle» var med og det var god stemning. Det var kjekt med sosialt fellesskap og at dei hadde lyst å være med «oss gamle». Oddbjørn seier at Holy Riders Nordhordland-Ung er på «prøve og feile-stadiet» og er eit lokalt tiltak i Nordhordland.

Jonas og Hannah. Foto: Tore Knudsen

Me tenker at frå året dei fyller 15 år og har lov til å lærekjøre, og fram til dei fyller 18 år, vil HR-NH-Ung være ein naturlig plass i klubben.

Dei som er yngre, blir gjerne familiedlemmar og/eller støttemedlemmar. Ingenting er likevel skriven i stein og vi må berre prøve oss fram, til vi finn ein måte som det fungerer på.

Det har blitt eit fellesskap av ungdommer som gjer det lettere for andre yngre MC-syklister å komme til.

Henning Gjelsvik kom med ideen om ein gratis vaffel, på kvar MC-cafe, til ungdommane som melder seg inn i HR-

Foto: Tore Knudsen

David og Emil. Foto: Tore Knudsen

NH-Ung og dette vart forbedra med ein gratis brus i tillegg.

Da HR avd. Nordhordland spanderer gratis kaffe på opptil 150 motorsyklistar på ein dag, skulle det berre mangle at ungdommen skulle få seg ein vaffel og ein brus. Dei skal føle seg velkomne og verdsett hos Holy Riders.

Nokre av ungdommane har eit valfag på skulen som heiter «Innsats for andre» og det handlar om å gjere frivillig arbeid. Dei har fått laga sitt eige arrangement på klubbhuset, der dei samlar ungdommane i ein egen klubbkveld med visning av Moto-GP og servering av mat. I tillegg har dei hjulpet til med basar og konsert for HR avd. Nordhordland.

Hannah Romarheim er med i HR-NH-ung og kjører 125ccm og seier at ho alltid har visst kva Holy Riders var og at HR står for bra ting. Far til Hannah har tidlegare vore medlem av Holy Riders. Ho kjenner fleire av dei som går på MC-cafeen, ho synes det er veldig kjekt å

komme og at folk er veldig imøtekommande.

«Det som er kjekt med HR-NH-ung, er at det er jamaldrande og då er det meir å prate om. Det er kjekkare å gå på MC-cafe og vi får fleire venner, vi går oftare», fortel ho.

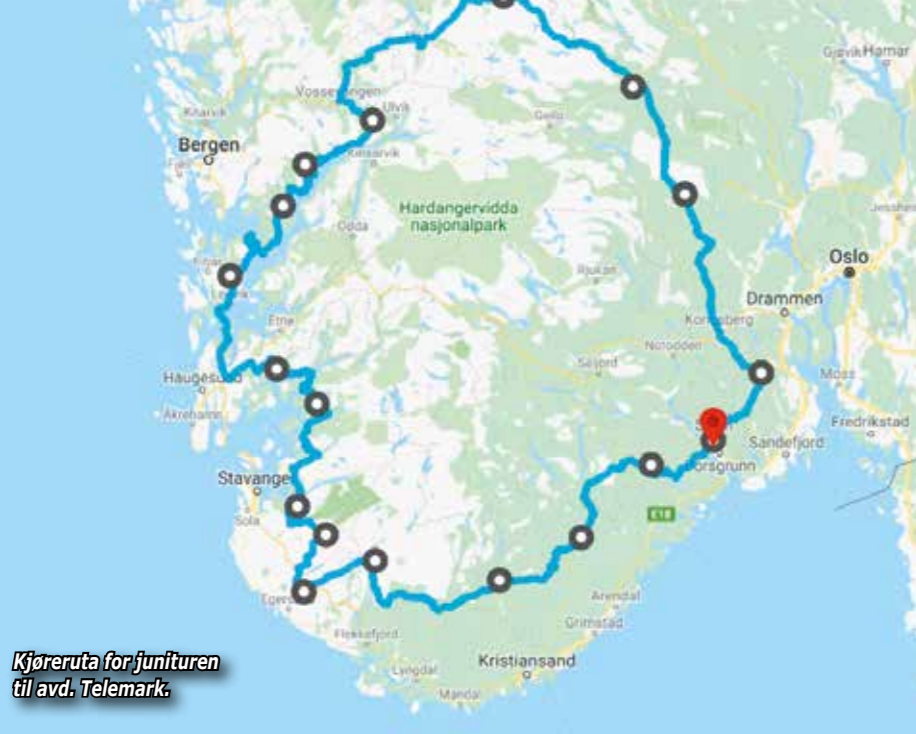
Ho synes det var veldig kjekt med eigne arrangement og at dei reiste på tur, da vart dei betre kjent med kvarandre.

Jonas Aasgard er og med i HR-NH-Ung og kjører 125 ccm. Han meiner det er sosialt i HR-NH-Ung, det er ungdommar med fellesinteresse for MC. Det er kjekt å ha fleire på same alder «å henge med». Det er lettere å snakke med ein jamaldrande, ungdom liker ungdom. Om det berre hadde vore personar i 50+, er det ikkje sikkert at ein ville ha gått på MC-cafeen, det er viktig med eit ungdomsmiljø. Det var veldig kjekt med gokart-turen, det var sosialt og kjekt. «Vi møter dei andre på ein anna arena enn i MC-klubben, det var kjekt å prate

i bilen og å konkurrere med kvarandre», seier han.

David og Emil Angelskår er med i HR-NH-ung fordi pappa er med i Holy Riders, dessutan er motorsyklar tøft og dei har stor interesse for motorsyklar. Det er kjekt på Holy Riders og no er det enda kjekkare når det har kome fleire unge. Så likar vi at vi får ein gratis vaffel og brus! Det er fint med dynobenken, der kan vi sjekke kven som har flest hestekrefter på bakhjulet. Den som har minst blir «mobba» litt. Det var ein gong 20 ungdommar som kom på besøk og fleire sjekka motorsykkelen på dynobenken. «HR-NH-Ung er eit bra opplegg, vi finn på ein masse gøy». Vi arrangerte ein kveld med Moto-GP og så snakka vi masse i lag med dei som kom. Det var artig med turen på gokart-bana, det var god stemning.

Vi trur at HR-NH-Ung hjelper til å få fleire unge til Holy Riders, vi trur at vi kan være forbilder for dei som er litt yngre og som synes det er spennande med motorsyklar.

Kjøreruta for junituren til avd. Telemark.

Pause i Åmli og Jon Inge (Hanger) instruerer lærlingene om retningen.

Turgeneral Ove i slaget.

Tekst: Arne Rønjom
Foto: Grethe og Arne Rønjom

Vi har hatt noen vellykkede juniturer i avd. Telemark de siste årene, blant annet Hardangervidda rundt, Sørlandet rundt og i 2018 besøkte vi klubben Kilden i Danmark. Også i år var forventningene store, en junitur ville vi ha, men hvor lang og hvor lenge? Flere forslag ble vurdert og vi fant ut at helga 30. mai til 2. juni var perfekt, da vi fikk Kristi himmelfartsdag med som en ekstra dag.

Dag 1

17 stykker stod klare til start på dagen, inkludert to med rød L på ryggen. Vi har med oss slike noen ganger for å gi de kjoretrening og det gir oss samtidig muligheter for rekruttering til klubben. Turgeneral Ove Lofstad var i slaget, han har erfaring fra mange år langs Norges veier med lastebil. Han har kartet i hodet og ikke bare på GPS, som mange av oss andre. Litt våt begynnelse var det, men overkommelig.

Junituren – en årlig tradisjon

Etter en fin kjøretur gjennom Drangedal, over Gautefallheia, om Treungen og de lange slettene ned til Åmli, så var det tid for mat. Vi inntok hele barnerommet på Pernille kafe i Eyje.

Med fulle mager, fulle tanker og tomme blærer var vi på hjul igjen, 17 personer, 11 sykler og en følgebil, men så ble det stopp, en plutselig severdighet dukket opp: Sykkelrittet «Tour of Norway», som går gjennom mange deler av Sør-Norge.

Etter å ha kryssa flere dalfører på tvers og ca 30 mil på hjul, kom vi fram til Tonstad i Sirdal, og Tonstad Camping ble vår første overnatting. Vi hadde valgt å overnatte i hytter, det er enkelt og billig. Noen av oss sverger til telt, men ikke på disse turene, vi må få med ryperne våre også, og da må det jo være med bad, ferdig oppredde senger, frokost inkludert, osv osv.

Dag 2

Frokosten ble unnagjort, vi har jo felles frokost og kvelds med sosial samling hver dag på turene. Nå var vi klare for en ny dag og en bønn om velsignelse for turen er en selvfølge før vi farer videre på vår ferd i strålende sol.

Vi kjørte vestover fra Tonstad på Sirdals-

veien i et fantastisk vær og tok en stopp ved Gloppedalsura, som blir omtalt som Nord-Europas største steinrøys.

Vi måtte etter hvert over på ferjer, slik er det jo i dette lange, rare landet vårt.

Tid for en rast og mat på Vikedal i Ryfylke og ny overnatting etter hvert på Laugen Motell og Camping på Stord.

Dag 3

Etter en god frokost startet denne dagen med en liten ferjetur over fra Stord til Hodnanes på Tysnesøy.

Vi kjørte til Nordheimsund i ytre Hardanger, og etter en lang pause der med kinesisk mat, for vi videre langs vår vei. Vi tok en avstikker fra E16 opp- og ned Stalheimkleiva, Nord-Europas bratteste vei med 14 hårnålsvinger og obs!obs!, her var det så bratt at asfalten hadde rent nedover og laget humper i veibanen. Da er det bratt! Her måtte Pål (Thorsen) passe ekstra godt på lærlingene våre.

Litt senere, etter å ha kjørt inn i Sogn og Fjordane fikk vi se hvor vakkert Norge er på innsiden, gang på gang. Det er en spesiell følelse å kjøre gjennom den 24 kilometer lange Lærdalstunnelen, fortsatt

verdens lengste tunnel åpen for vanlig trafikk. Det brekkes heldigvis litt opp med lyssetting og anna moro.

Etter til sammen 4 ½ mil i tunnel gikk det atter mot kveld. Dette hadde igjen vært en dag med gode opplevelser i fantastisk vær med flott natur og godt kameratskap og ingen uhell av noe slag, takk til vår Gud som unner oss slike gode dager. Den eneste lille bemerkning vi kan komme med, var at følgebilene noen

Men heisann! Her må vi ta det med ro - BÆÆÆÆÆ!
Et vanlig syn på Vestlandet.

Stalheimskleiva, hvis du lurer på hva "bratt" er for noe?

Og noen er slitne. Odd Arvik Stykket kommer muligens med en ny bok etter hvert: "Hundre avslappingsmetoder, med og uten hjelm", og neste tur kjører han nok uten L på ryggen.

Stemming i Lærdalstunnelen.

ganger strevde med å følge oss på vår hasardiøse ferd.

Det var tid for en ny rast og overnatting på Borgund hyttesenter. Vi møter alltid en koselig og imøtekommende betjening når vi inntar hyttene der vi har bestilt overnatting. Også her blei vi mottatt som om vi var selve kongen med følge: «Obs, Holy Riders, ja, her må vi ha alt på stell, nøkler osv, håper endelig dere blir fornøyd med oppholdet her, bare si ifra om det er noe mer dere ønsker...» Sånn er det å være en Holy Rider!

Dag 4

Den siste dagen vår møte oss med tåke, men vi kjørte etter hvert over tåka og turen over Hemsedalsfjellet ble en kjempeopplevelse.

Det er en fantastisk kjøretur med Hemsedalsfjellet - Hemsedal - Eggedal - Lampeland som kan anbefales, denne veien bør rangeres høyt på lista over attraktive mc-turer.

Det ble «et siste måltid» i Lampeland for gjengen før vi kjørte den siste etappen hjem til hver vårt. Åhhh, for en herlig tur, gleder oss allerede til den neste, hvor blir den tru?

Juni-turen vår denne sesongen var på 120 mil, dvs 30 mil i gjennomsnitt per dag. Noen var svært fornøyd med det, andre mente at vi bør ha kortere dagsetapper og ha mer tid til severdigheter og enda mer sosialt samvær om kveldene. Det får vi ta med i planleggingen av turen neste år.

Turhilsen fra Svein Arne Rønjom og Ove Lofstad Holy Riders avd. Telemark

Vakker natur over Hemsedalsfjellet, fantastisk vær og god temperatur for mc-kjøring.

Reiseskildring – tur til Dolomittene i 2019

Bergen - Italia - Bergen

Artikkelforfatteren myser utover Alpelandskapet.

Første overnattingssted i Tyskland - Kaltenkirchen.

Tekst: Jørgen Kveldstad
Foto: Rita og Jørgen Kveldstad

For å starte med det første, en presentasjon:

Vårt faste reisefølge; Inger og Kåre Enge- seth, min kjære kone Rita og jeg, Jørgen Kveldstad, som siden 2014 har hatt mange trivelige turer gjennom Norge og Sverige inkl. Østersjøen på kryss og tvers. Nå var tiden kommet for å utforske Kontinentet - Dolomittene og Alpepassene. Inger med sin BMW GS 650, Kåre med BMW RT 1200, Rita og meg selv på BMW GSA 1200.

Planen var egentlig «minst mulig plan», men noen mål må jo være der. Det er naturligvis mulig å rådføre seg med erfarne utenlandsfarere, vi fikk gode råd på et av planleggingsmøtene våre av Henning Ask, som har reist på kontinentet i årevis med sin Honda GoldWing. Kåre er opptatt av vintersportssteder og

jeg liker svinger og Alpepass, her lå vi an til å få alt på en og samme tur! Våre bedre halvdel bidro til eminent navigasjon, bedre enn tre GPS'er som aldri var samstemt.

Reiseruten ble i grove trekk:

Bergen – Hirtshals – Tyskland – Østerrike – Slovenia – Italia og hjem igjen. Avreise fra Bergen kom fredag 5. juli med Fjordline, i nydelig vær og stille sjø.

Gjennom Danmark kjørte vi med regndresser, videre inn i Tyskland på Bundesstrasse og fikk roet tempoet ned. Inger er over gjennomsnittet glad i is, Rita og Kåre ville ha kaffi, så vi hadde ofte pauser. Dag 2 ebbet ut og vi slo oss til ro i Kaltenkirchen. Neste dag trodde vi det skulle bli bare fryd og gammen, men det florerte av veistengninger, selv på en søndag. Derfor valgte vi Autobahn, der er det fin flyt, da tungtrafikken ikke får kjøre der i helgene. Merker at avstandene

er store i Tyskland, overnatting i Magdeburg. Vi fortsatte neste dag med kjøring på Autobahn, fin flyt i trafikken, jevnt i 120 km/t, forbi kjøring i 160+, litt uvant med sykkel lastet over «plimsol- lermerket». Vi fant en koselig landsby, Alterhofen, spiste utendørs og promenerte på kvelden. I løpet av den neste dagen nærmet vi oss Østerrike, tok en rast i grensebyen Bughausen, deretter i fint driv videre til Salzburg. Her booka vi inn på et 'hostell' for to netter. Nå skulle vi være turister.

Salzburg er Mozarts fødeby og veldig mye her handler om ham. Denne byen har mange og store severdigheter blant annet saltgruvene som vi ikke besøkte. Salzburg har også en unik historie, byen er gammel, grunnlagt helt tilbake i Romertiden. Byen forfalt med tiden og ble gjenoppbygget ca. 700 e.Kr. Hohen- salzburg er navnet på den store borgen som rager over byen, interessant omvis-

ning og nydelig utsikt. Mirabellparken er også meget severdig. Denne kvelden ble det spennende smaker på Indisk restaurant. Torsdag 11. juli var målet Grossglockner Hochalpenstrasse Sør i Østerrike. Vi stoppa på flere utsiktspunkt og knipsa bilder, stor trafikk av alle slags kjøretøyer og store temperaturforskjeller. Mange deilige svinger og flotte veier, utsikten her er formidabel.

Vi nærmer oss byen Heiligenblut, som Henning hadde anbefalt. Vi fant fort huset der Henning & Co alltid bor, og vi blir hjertelig tatt imot. Her stod også norske motorsyklere utenfor, vi installerte oss og rusla opp mot sentrum. Da kom en fyr mot oss og hilste: «E da dåke so kjenne han Henning?» Henning hadde da alarmert kameraten sin Jan Arne at her var det første reisefolk ute på tur ... Vi ble invitert til deres bord, en herlig og sosial gjeng. Til duften av brente bremsklosser fikk vi høre mange historier om spennende turer i området. Middagen ble vi anbefalt å innta på campingen like ved gjestehuset. Rita var passe skeptisk til dette, men det viste seg at maten var utmerket i en stappfull spisesal, og vi delte langbord med flere nordmenn.

Dagen derpå forlot vi Heiligenblut med regndresser på, men behovet for disse ble heldigvis kortvarig. Vi kjørte østover mot Klagenfurt, men det ble så varmt at vi måtte campere tidlig – Hotel Seewirt ved innsjøen Wortersee. Flott hotell med garasje til syklene og ikke minst bade- strand, deilig 5-retters middag på dette familiedrevne hotellet. Lørdag ble det et nytt pass, Loiblpass, videre til St.Leonard og plutselig var vi i Slovenia. Det ble en herlig pause i vakre Ljubljana. Forresten hadde vi bestemt oss for å rekke Italia denne dagen, med husrom i Trieste. Der var det dessverre enten fullt, eller for dyrt, så vi kjørte videre til byen Monfalcone. Ved første øyekast fant vi et hotell i et lugubert strøk, men det viste seg å være en trivelig by. Vi havnet midt oppi

... I grønne enger. Utsnittet på et kart er ofte større enn på en GPS.

en stor Pizzafestival av alle ting. Festivalen var temmelig lokal, for her snakker man kun italiensk! Pizza steikes i vedfyrte ovner langs hele torget, en artig og uventet opplevelse.

På søndagen ble kursen satt nordvestover igjen – på nærmest ubeskrivelige flotte alpeveier – en rast i Vila Santina hvor vi satt på fortauskafe og nøy alle syklene som passerte. Kjørte videre over Cortina d'Ampezzopasset og ned til Cortina by, vertskap for Vinter-OL i 1956. Havne et stykke nedover i dalen på Mercure Hotel i Borca di Cadore, et kjemp hotell opp under de høye fjellene som rammer inn dalføret. Mandagen ble en skikkelig pass-dag, med temperaturer fra 8 til 26 grader i lufta. Passo Giau 2236 moh, Fedala 2054 moh og Sella di Val Gardena 2244 moh, fantastiske naturopplevelser og utfordrende mc-veier. Natten tok vi i Vipeteno i Syd Tirol, en del av Italia der språket er tysk. Neste dag dro vi videre

til St. Johann, her tok vi to netter. Som dagstur tok vi turen til Kitzbühler Horn, med gondolbane et stykke oppover og en gå-rundtur opp til toppen og ned til banen igjen, fire timers fottur med en god matpause. Vakker utsikt og mange fargerike markblomster som vi har i hagen hjemme. Dette er spesielt i 2000 meters høyde! Her møtte vi forøvrig på mange koselige, frittgående kyr og geiter. Kvelden tilbrakte vi på en utekafe med god avstand til konserten med det lokale ompa-bandet Die Granaten - stor stemning!

På veien fra St. Johann stoppa vi på en stor MC butikk og på et museum i Schwaz, brukte litt tid her, mye artig å se på. Vi fortsatte til Seefeld litt nordvest for Innsbruck og var turister der. Kåre som hadde vært i Seefeld under Ski-VM, guidet villig vekk. Natten ble unnagjort i Lermoos, mens på fredag 19. juni var Zugspitze selve attraksjonen, en spekta-

Slottet Hohensalzburg i Salzburg.

Øverste parti av Grossglockner - bare de tøffeste kjører på toppen (på våt brostein).

kulær gondoltur til Tysklands høyeste fjell. Utsikten er «Wunderschon» – på klare dager kan man se helt til München. Det var naturlig nok kjølig på toppen, nesten 3000 moh, men nede igjen økte tempen. Vi passerte Garmisch Partenkirchen, nok et vintersportssted, men kjøreturen ble ikke lang før vi måtte hoppe i badetøyet og kjøle oss ned. Etterpå fant vi et lite hotell i landsbyen Kaufbeuren, mat og promenering etterpå. Nå bestemte vi oss for å starte tidlig neste dag pga varmen, med hyppige stopp for å innta væske og en lang siesta midt på dagen. Det ble middag på en truckstop like ved BB i Kassel hvor vi til slutt overnatter. På søndagen kjørte vi igjen på fine MC veier etter Hennings anbefalinger, langs en elv og gjennom vakre landsbyer. Hey, hey, vi stoppa etterhvert i BERGEN. Der kom vi i snakk med en lokal MC-familie på

søndagstur. Det ble kveld igjen og siste natt på kontinentet ble på et gjestehus i Bisingen, like sør for Hamburg.

Neste dag for vi mot Hamburg. Som ventet tetnet trafikken til, tempoet gikk ned og regndressene på. Hamburg er en enorm industri/havneby – det går jo an å se litt fra køen? Deretter ble det en transportetappe mot Danmark og vi blir vasket jevnt og trutt med gratis dusj.

Det første utplukkede overnattingstedet ble raskt kansellert, ikke alt er like «deilig» i Danmark; møkkete badeværelser er ikke på ønskelista når behovet for en varm dusj melder seg. Til slutt dukket Rold Skov opp, og siste natt i utlandet blir bra. Derfra er turen kjapp til Hirtshals. Fergebookingen neste dag ble ikke vanskelig, for det var kun ledige plasser

til Larvik. Rimelig godt gjort av Han som styrer alt, siden Inger er fra Stavern like ved Larvik, og til og med har ei søster som bor der. Det endte med at vi ble hjertelig tatt imot, fikk overnatting, deilige reker og en nydelig spasertur i vakre Stavern. Siste dagsetappe ble gjennom Numedal og tradisjonen tro rømmegrøtstopp på Halne Fjellstue på Hardangervidden. Utsalget til Steinstø Fruktgard ble siste stopp med is og kaffi, såklart, før vi var hjemme i Åsane.

Vi sitter igjen med gode minner fra en fantastisk tur med det beste reisefølge. Vi føler oss velsignet som har mulighet til å reise på denne måten og oppleve det fantastiske skaperverket. Det gjelder å være takknemlig for hver dag å kunne legge reisen i Guds hender.

Jørgen poserer ved Giau-passet på 2236 moh.

Vi skaper opplevelser!

2 etasjer med MC-glede! Vi har utvidet staben med flere mekanikere!

Yamaha Ténéré 700 i butikk!

Årets råeste nyhet: BMW F900 XR/R

BMW Motorrad

Speed

MOTORCENTER A.S

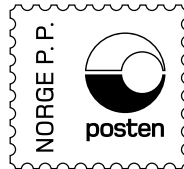
Skolmar 30, 3232 Sandefjord
Telefon 33 48 70 00 - www.speedmc.no

Du finner oss rett ved E18 på høyre side når du kommer fra sør. Avkjørsel nr. 43.

RETUR:

Holy Riders MC
Power, Liverødvn. 239
3243 KODAL

På veien med Herren

av Peter Grün McCarthy

Så er det bare å vente på kjørevær. Pusse MC og forberede veien som kommer. Jeg tror at veien kommer også i år, jeg tror på herlige turer over bruer, over fjell og langs elvestryk. Jeg tror at livet kan være fantastisk, at veien kan gå til Gud, og at dette faktisk er den enkleste veien. Ikke lett å si eller å se når du er mitt i sorgen over å ha mistet et barn, en venn eller kanskje deg selv. Jeg vet det, for jeg har mistet det meste.

Det er ikke akkurat noen hemmelighet at vi lever i en falde verden, at de dårlige nyhetene skjuler seg i «rør og siv», for vi overstrømmes daglig av dårlige nyheter fra alle hold på Internett og TV, og vi har ofte lett for å gjøre livet vanskelig, tungt og dramatisk, vi er egentlig helt fortlapt. Så jeg skrur på min MC, pusser den og tenker på å leve i glede, kjøre på «en ryddet vei» og oppleve alt det vakre som Gud har skapt. «*Det skal være en ryddet vei, og den skal kalles den hellige veien. Ingen urene skal gå på den, men den hører hans folk til. Ingen veifarende, ikke engang dårer, skal fare vill*» (Jesaja 35:8). For en fantastisk god nyhet, er det ikke akkurat det som vi trenger i dag? Jesus tilregner oss ikke vår villfarelse i den falne verden, for vi kan komme til Ham, følge Ham og all villfarelse er oss tilgitt. «*For hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.*» (Romerne 10:13)

Da jeg for noen år siden var helt på bunn, kom en gammel venn forbi huset mitt. Jeg hadde ikke sett ham på over 30 år, så det var med stort smil at jeg møtte ham ute foran huset mitt. Han kom dundrende helt fra Danmark på en gammel Honda Transalp. «*Du må få deg en motorsykel igjen*», sa han til meg da han så mitt sorgtunge ansikt, «*komme deg på veien igjen*». Ordene hans var strenge og de slo meg hardt i hjertet, komme meg på veien igjen - ja! Jeg løp til min kone og fortalte henne nyheten. «*Åh, det var på tide*» sa hun med et smil, «*var det dette du mente når du ville at vi skulle kjøre MC sammen?*» spurte jeg. «*Ja, kjære*», svarte hun, «*kom deg på veien igjen*». Det høres egentlig fryktelig enkelt ut. Men vi mennesker klarer ikke å holde oss på en «ryddet vei» uten hjelp. Vi må ha hjelp fra medbrødre eller medsøstre i ånden og naturligvis Herren selv. Vi klarer oss ikke uten begge deler på en og samme tid, vi klarer ikke å høre den gode nyheten uten hjelp.

Det ble igjen til mange skønne turer i året som var. Og hvert år kommer min venn igjen dundrende hele veien dra Danmark, bare for å være en venn, selv om han sikkert kunne ha ringt meg på en telefon for å minne meg på å komme meg på veien igjen, så bare kommer han, vi kjører lange turer alle sammen og deler gode ord og opplevelser.

Jeg vil være som ham min venn, jeg vil også besøke en tidligere kamerat, jeg vil også si «*kom deg på veien igjen*».

Foto: Kathleen McCarthy

